

2 LIV BRUGT I HIMALAYA

Tekst: Peter Thomsen – Foto: Michael Brinch

Da jeg fandt ud af at andre medlemmer fra klubben skulle på denne tur med MC Asien Rejser, tænkte jeg, det skal jeg også. Jeg ringede til Villads som driver rejseselskabet, men han fortalte, at der var fuldt booket og om jeg ville på venteliste. Det ville jeg gerne og slog turen ud af hovedet.

Men mens jeg, Thomas og Gert kørte rundt nede i Rumænien, blev jeg ringet op af Villads, at der var et afbud og om jeg var interesseret. Det var jeg. Det skulle bare lige afklares med hjemmefronten og arbejdet, men det blev ikke noget problem.

Historien er, at jeg var på selvsamme tur for 6 år siden, hvor vi ikke fik gennemført turen grundet meget dårligt vejr. Dengang blev vi evakueret af det indiske militær, inden vi nåede de høje pas, som var målet med turen – så nu skulle det være.

Typisk større landsby i det nordlige Indien.

Holdet på vej nordpå – optankning.

Dagen oprandt hvor vi skulle afsted og vi mødtes i lufthavnen og tog afsted. Efter fly, tog og bil nåede vi start destinationen i Manali i det nordlige Indien.

Det var med en vis spænding at starte på en tur, man har været på før, men det indfriede til fulde mine

forventninger. Indien er i hvert fald ikke blevet mindre kaotisk på de 5 år der er gået og når man først er kommet ud af byerne, er landet lige så smukt som sidste gang.

Sarchu camp var der vi sneede inde og da vi kom til lejren, må jeg indrømme jeg havde lidt sommerfugle

Sachu Camp hvor der sidst var -30gr.

Veje af jord og sand – alle hjælper til.

i maven. Det var en hel anderledes oplevelse i 10-15 graders varme i stedet for 20-30 graders frost, så alt i alt en god oplevelse der lige skulle fordøjes mentalt.

Vejene er blevet bedre – og dog, for de steder hvor der er jord- og klippeskred bliver der passager, som er svært fremkommelige og det tror jeg vil blive ved år efter år, så vi fik afprøvet vores skills, hvad angår kørsel på dårlige veje.

Mine var åbenbart ikke gode nok, for kort før vi ankom til Keylong ville min motorcykel ud over skrænten til venstre. Det kom ud af det blå og før jeg vidste af det lå jeg nede af skrænten og holdt fast i en busk for ikke at ryge længere ned. Heldigvis var mine medkørere hurtigt på pletten og fik hjulpet mig op.

Det store spørgsmål var nu, hvordan vi fik motorcyklen op. Der blev tænkt store tanker og sågar ringet til

det indiske militær om de kunne hjælpe. Der stod vi så og kiggede på min mc 30-50 meter nede af skræningen og tænkte, at det bliver noget af en opgave. Men heldigvis havde hotellet hørt om uheldet og havde ringet til nogle indiske vejarbejdere og efter 10 min stod der 10 mand med tovværk og det hele og fik hevet mc op igen. Den var lidt bulet, men kunne

MC på vej op til vejen igen.

På vej op i smukt vejr.

Peter med let ødelagt Royal Enfield og en forstuvet tommel.

starte og mekanikeren kørte den til hotellet. Jeg selv kørte i følgebilen, da jeg var lidt forslået.

De følgende dage kørte jeg kun delvist, da jeg havde forstuvet min tommelfinger temmelig meget, men

Når man ikke kan sidde på mc – klar til tur i bilen.

Det 12. højeste vej-pas i verden – i 1 gr varme og sne.

Nyere og gammelt i Leh.

over passet Khardungla i 5300 meter kom jeg. Det var med en følelse af succes at jeg stod der på toppen.

Byen Leh var en positiv oplevelse og der var rigtig meget at kigge på, lige fra turistede ting, til klostre og andre gamle bygninger.

Det var blevet tid at flyve til Delhi, og her besøgte vi Sikh templet, hvor man bespiser mellem 10-30.000 mennesker på hverdage og op til 80.000 i weekenden. Virkelig en stor oplevelse at se dette.

Det er med en følelse af afslutning, at jeg rejser hjem fra Himalaya. Det kunne have gået grueligt galt da jeg røg ud over skrænten, så jeg tænker at jeg nok har brugt de liv, jeg skal bruge i Himalaya. Resten skal bruges andre steder.

Men det er absolut et sted, der er værd at besøge.

Kigge og tisse pause.

Dream team med "solskærm" – Michael, Peter og Niels.